

## PRIMAVERA EN GRIS

Sembla estar tot en ordre, el cel blau amb núvols blancs i un sol radiant de primavera.

Del jardí m'arriben colors i olors intensos i sons de natura.

Respiro a fons i tanco els ulls.

Reviso el correu, veig molts missatges... cursos on line, webinars, ofertes comercials amb descomptes al cinquanta per cent..., ajornament de rebuts d'una entitat financera, i sobretot, notícies escandaloses que em pesen com una llosa, algunes de dubtosa procedència, altres tristament reals i objectives... i entre tot, el missatge d'un company que em reservo per més tard.

Li comento al pare, ja gran, que avui tampoc podrem sortir a passejar, que ens hem de quedar a casa tancats i barrats perquè un enemic invisible ens amenaça perillosament i sense miraments de portes cap en fora. Ell, em mira amb condescendència i sense massa interès, i per descomptat, no es creu ni mitja paraula del que li explico. L'entenc força bé, a mi, malgrat els dies i setmanes passades, i els esdeveniments inexorables que ens remouen per dins, encara em costa de creure.

Van corrent les hores davant l'ordinador, lentes i feixugues. Em costa concentrar-me.

No deixo de pensar en tots aquells que cada matí trepitgen el carrer per obligació laboral, però també i sobretot, per responsabilitat moral envers la comunitat. Sento admiració profunda i respecte i agraïment immensos per tots ells.

Vaig caminant passadís amunt i passadís avall tot fent estiraments i després toca córrer unes quantes voltes de marxa pel jardí. Tot plegat m'ajuda a sentir-me una mica millor.

Agafó un llibre començat de fa temps i que vaig deixar a mitges, i penso que aquesta primavera serà de les més grises i tristes que haurem viscut mai.

Torno a revisar el correu, les notícies no són ni de lluny tan bones com m'agradaria. Se'ns demana, més dies, més temps, més confinament ...

Obro el mail del meu company que, per cert, porta un arxiu adjunt. Veig que m'envia una sardana. Ell sap que aquesta m'agrada i molt. Em dispo a escoltar-la i a gaudir-la en la tranquil·litat del capvespre.

Em deixo acompanyar per la música, i mentre la llum del dia s'esvaeix, vull i necessito creure que, potser sí, que un dia més és un dia menys i que, malgrat la devastació col·lectiva de cos i ànima, remuntarem i, finalment, TOT ANIRÀ BÉ.

Dolors Torra Vidal

Abril 2020